

# NHẬT NGUYỆT BUỒN NHƯ NHAU

(Tự Truyện)

□

*Năm tháng không tồn niềm vui  
Cuộc đời trôi nổi tả tơi  
Hạnh phúc nào không cay đắng?  
Hồng nhan nào chẳng vương sầu đau?*

(Thơ TTBG)

□

## Dalat, tháng 12/1974

Đời sống chúng tôi mang đầy đủ các sắc thái đặc biệt: hạnh phúc, đau khổ, lo âu, dằn vặt...

Mỗi buổi sáng anh đều đặn vào Nguyễn Hoàng “*trình diện*” (mà theo lời anh, vào để nghe chửi cho nổi cảm tức của người vợ hạ xuống, không còn lây sang tôi, ít ra là trong ngày hôm ấy.)

Mỗi buổi chiều ăn cơm tháng ở nhà hàng Thanh Trà nơi Ngã Năm Duy Tân, có luôn cu Tí, đứa con trai 15 tuổi của anh, chơi trống phụ trong ban nhạc. Thằng bé ít nói, khuôn mặt đăm đăm như tỏ lộ ngầm với tôi một sự thù nghịch chống đối.

Trời Dalat tháng 12 lạnh hơn, nhiều đêm tan *dancing*, tôi thấm run vì giá buốt. Cái ước mơ mua cho tôi một áo choàng và đôi boots cao cổ, anh vẫn chưa làm được. Cuộc sống vật chất đầy đủ nhưng không dư dả; phần tinh thần có khi thật hạnh phúc, có lúc nhuốm tràn thất vọng theo sự xuất hiện của người đàn bà. Chúng tôi nhìn rõ nhau, *đúng hơn là tôi nhìn rõ anh trên vài khía cạnh, nhưng cố tự quên lãng bào chữa cho anh (và cả cho tôi) bằng những khía cạnh khác đẹp hơn.*

Một trong những cá tính nổi bật của anh là lòng ghen quá độ đến thành khiếm nhã. Đặc biệt với Đại úy Ngô, anh tỏ rõ mối ác cảm. Đêm nào Ngô có mặt tại vũ trường là đêm ấy anh dằn vặt tôi đủ thứ chuyện với những lời lẽ khó nghe.

Một lần tan *dancing*, nhìn thấy chúng tôi đi bộ về trên đường Duy Tân, Ngô đã dừng chiếc Peugeot 504, đích thân nhảy xuống, mời chúng tôi lên xe và đi ăn. Anh thẳng tay từ chối bằng sự im lặng đầy nét khinh bỉ khiến tôi xấu hổ và Ngô bị tổn thương dữ dội, rồi bỏ mặc tôi, anh một mình chậm bước thung thủng phía sau như một kẻ nhàn du.

(Mãi sau, nghe chị ca sĩ Diệu Thu kể lại rằng, Ngô đã thề với chị là “sẽ không trở lại Duy Tân lần nào nữa”.)

Tôi vừa bực lại cũng vừa tức cười vì thái độ trẻ con không hạp với một người đàn ông 40 tuổi như anh, bật kêu khê: “*Anh đi nhanh cho em đỡ lạnh!*”

Anh đáp ngay: “*Nếu em muốn thì cứ việc đi. Anh chàng Ngô dừng xe đợi phía trước kia.*”

Vậy là trải qua một đêm lạnh lùng hờ hững với những danh từ quái đản anh gán cho đến khiến tôi không ngờ nổi. Khi tôi thật sự mệt mỏi mà nói: “*Có lẽ em nên đi xa anh vài ngày để chúng mình có dịp nhìn rõ lòng nhau hơn.*”

thì anh vụt ôm ghì tôi: “*Anh xin lỗi em, anh vô lý quá. Chỉ tại anh ghen và lo sợ mất em. Anh không thể nào chịu nổi ý nghĩ vẫn còn có người đàn ông khác –ngoài anh—si mê em.*”

**\*/ Tháng 12/1974** là như thế, không quá đẹp như tháng 11 nhưng cũng không tệ. Thịnh thoảng, người vợ tìm ra chửi rửa ít phút rồi bỏ đi. Những xung đột nho nhỏ giữa tôi và anh chẳng mấy quan trọng. Chúng tôi sống trong hồi hộp và yêu thương vô lượng định theo một thứ cảm xúc pha trộn giữa hạnh phúc và đau khổ.

Trong *dancing*, tôi rất được ưa chuộng. Nhiều người khách muốn “*nộp đơn*” (chữ của Diệu Thu), nhưng đáp lại, phần vì quá yêu anh, phần lại sợ sự ghen tuông dữ dội nên không bao giờ tôi dám rời cái ghế kê đằng sau tấm màn nhung, cạnh cái *piano*.

Thời gian này anh đang tập cho tôi các bài tango Argentina nổi tiếng, có hai bài Violetta và Blue Sky tôi rất ưa thích. Có khi tôi nói: “*Từng đôi tượng em ví như từng bản nhạc em đàn. Anh là Blue Sky của em, bản Tango khó, hay và buồn nhất trong đời em từng tấu.*”

Anh gật đầu, dáng vẻ khiêm nhượng: “*Anh cũng hy vọng rằng Blue Sky không có địch thủ.*”

Lại lúc khác anh nói như đùa: “*Ở Dalat giữ em quá kỹ mà còn dễ bị vô, hướng hồ về Sài Gòn, chắc là anh mất vợ sớm. Thôi, phải để cho em một cái bầu cho yên bụng, khơi khơi thế này, nguy hiểm quá!*”

**Cuối tháng 12**, nhận thư các cô em gái báo sẽ lên Dalat chơi dịp Noel. Đọc thư và nhìn ảnh Ngọc Huyền xong, anh có nét hớn hờ: “*Mẹ sanh bốn cô con gái mà cô nào viết chữ cũng đẹp, đôi mắt cũng buồn và sáng như sao. Buồn nhất là mắt vợ anh.*”

Nhưng từ 21 đến 31/12, ngày nào chúng tôi cũng cùng Trinh, Tâm ra đợi đón mà chẳng thấy đưa em nào nơi bến xe Dalat.

### Dalat, thứ Ba 24/12/1974 (Ngày Chúa Giáng Sinh.)

Tôi mang tâm trạng nô nức lạ kỳ khi nghĩ rằng đêm Noel năm nay tôi đã có anh và sẽ cùng anh trình diễn. Nỗi nô nức vô tội kéo dài đã mấy ngày qua khi đi với anh đến Duy Tân trang hoàng sân khấu và nhìn anh soạn ra một lô nhạc Giáng Sinh.

**Buổi sáng Noel**, không khí vẫn rất lạnh nhưng quang đãng sáng sủa, sương mù tan sớm, trời mây cao trong vắt.

Thức giấc trong chăn, tôi nghe anh nói:

“Hôm nay anh đưa vợ anh đi uống *café* mừng Chúa giáng sinh. *Beautiful morning!*”

Tôi biếng nhác chưa chịu ngồi dậy thì anh tung tấm chăn, kêu lớn:

“Con gái nằm nướng là hư! Sáng nay anh đưa bé đi uống *café* Tao Đàn. Ngày Noel mà!”

Tôi rú lên cười bởi biết rằng anh không hề ưa quán Tao Đàn theo ý nghĩ “cả một thời thong dong cũ, tôi từng tung tăng tại đây.”

Buổi sáng rất đẹp, phố phường đông đảo nhộn nhịp. Ngồi cạnh anh trong quán Tao Đàn trên đường Minh Mạng nhìn thiên hạ qua lại mà nghe vang vang trong hồn sự êm đềm huyền hoặc. Nét rạng rỡ, anh ghé tai tôi hỏi nhỏ:

“Anh đưa bé lại đây, bé có thích không?”

Tôi đáp rằng “thích bất cứ nơi nào có anh, không cứ là quán Tao Đàn”. Anh bật cười:

“Anh không tin là bé đã hết thích quán Tao Đàn. Nhỏ nhít mà khôn ghê gớm! Anh không biết làm cách nào để đoán cho đúng ý em.”

**Đêm Noel**, trong Duy Tân, tôi mặc *soirée* trắng. Anh ngắm nhìn với vẻ thích thú:

“Thân hình em dẻo như con bún, cơ hồ có thể gập đôi lại được.”

Vũ trường rộn ràng không khí đặc biệt của một ngày hội lớn, quy tụ đầy đủ các khuôn mặt ăn chơi của Dalat. Mỗi người được phát cho một chiếc mũ giấy màu sắc rực rỡ. Cuộc thi đập bong bóng bắt đầu từ lúc 8 giờ tối. Hai người trong từng cặp khiêu vũ đeo vào chân một chiếc bong bóng rồi cùng nhau thi đua, vừa nhảy vừa đập cho bể bong bóng cặp khác. Cặp nào cuối cùng còn giữ được bóng sẽ nhận giải thưởng Noel. Phần anh giữ nhiệm vụ điều động chương trình, vừa đánh đàn vừa ghé vào *micro* xướng lên các cuộc vui. Giọng anh ấm và mạnh, dội lớn khắp phòng.

Diệu Thư ghé tai tôi bảo nhỏ:

“Không ngờ anh Ngọc đa tài đến vậy. Thu Vân may mắn quá!”

Bản *Silent Night* được tấu lên nhiều lần để mọi người cùng hát. Tiếng *violon* trầm buồn vang khắp vũ trường.

Có một lúc chạnh nhớ những mùa Noel cũ, tôi thốt nghe trái tim mình đau nhói.

-Noel 1967 ngẩn ngơ vì cái chết anh Chàng xảy ra không lâu trước đó, trong một góc nhà nguyện của giáo đường Con Gà Dalat, tôi ngồi lặng yên, lần đầu tiên thoáng ngẫm đến hai chữ “vô thường” của tình yêu và luôn cả cuộc đời mình.

-Noel 1968 nửa đêm đi nhà thờ Núi Nha Trang cùng Linh.

-Noel 1969 khiêu vũ với Nhuận trong trường sĩ quan Hải Quân Nha Trang (gần Cầu Đá).

-Noel 1970 nằm nhà đợi Sơn với cái thai trong bụng, tâm trạng cực kỳ tuyệt vọng.

-Noel 1971 uống café với Hồng trong một quán ở Sài Gòn, góc đường Lê Văn Duyệt & Hồng Thập Tự.

-Noel 1972 lang thang với Vân San nơi quán Tao Đàn Dalat, uống rượu nếp than và kéo violon suốt đêm cho bạn bè nghe.

-Noel 1973 say khướt một mình trong căn phòng riêng trên đường Calmette gần Nhà Vĩnh Biệt Dalat để trốn chạy nỗi cô đơn cao độ...

Không dung mà nghe sợ hãi vô cớ khi hiện tại đêm nay, Noel 1974, tình yêu cho anh ngút ngàn đã khiến tôi không dừng được với lòng câu hỏi “Rồi Noel 1975, tôi sẽ thế nào và anh sẽ ra sao?”

Ôi! Linh cảm một sự đổ vỡ không xa khi chẳng thể tin rằng tôi được sinh ra để hưởng hạnh phúc. Cuộc đời quá khứ đã minh chứng rằng tôi chưa một lần nắm giữ trong tay một tình yêu nào quá hơn mười tháng! Vậy thì anh với tình yêu hiện tại, liệu rằng Thượng Đế có lần nữa giật mắt của tôi hay không?

Lại lúc khác trong đêm Noel, anh đem cho tôi một ngạc nhiên cao độ. Khi tôi đang đàn tango bản Je Sais, đột nhiên anh cầm *micro* hát theo phiên khúc chính bằng tiếng Pháp, nhìn tôi cười mỉm. Tiếng hát âm áp mạnh mẽ xoáy vào hồn tôi những tình cảm âu yếm pha cùng rung động:

*“Je sais que depuis bien longtemps, quand tu dis que tu m’aimes, malgré tes serments, tu me mens. Quand tu rentres plus tendre mon coeur peut comprendre chez qui tu étais. Et pourtant je me tais. Si je te dis ma peine, j’ai peur que cela te prenne l’envie de partir. C’est pourquoi je t’écoute mentir et sans doute trahir le seul coeur, qui t’aime...”*

*(Đã từ lâu, khi em nói rằng em yêu tôi, tôi biết là em đã nói dối, cho dầu đó là lời thề của em. Song, tôi vẫn im lặng. Nếu tôi nói với em những nỗi thống khổ của mình, tôi sợ rằng em lại mang ước vọng bỏ đi. Vì vậy đành nghe em nói dối và không nghi ngờ gì nữa em phản bội tấm lòng tôi đã yêu em...)*

(Bản nhạc này, rất nhiều lần anh hát cho tôi nghe và giải thích: “Anh chàng trong bài ấy cũng chính là anh, không lúc nào ngừng lo sợ em sẽ bỏ ra đi.”)

Cuộc vui kéo dài quá giờ giới nghiêm. Càng về khuya, tiếng đàn tôi càng mềm ấm. Ban nhạc sôi động. Bầu không khí đặc biệt của đêm Noel như gieo vào lòng mọi người những cảm xúc dào dạt.

Tới một điệu *slow*, anh cho tắt hết đèn, chỉ chừa ngọn đèn soi mặt ca sĩ trên sân khấu, rồi đưa *micro* về phía *piano*, anh vừa huýt gió theo bản nhạc “*Siffler dans la nuit*”, vừa đệm dương cầm trong những tiếng chíp môi biểu tượng cho các nụ hôn.

Đây là một ngạc nhiên thích thú cho tất cả những người hiện diện. Trong tim tôi, tình yêu và sự tôn trọng cùng nhau hòa quyện. Với tôi, anh không những chỉ đóng vai trò một người chồng mà còn là tượng trưng cho nỗi say mê đặc biệt. *Một tác phẩm hoàn hảo trên nhiều mặt tôi may mắn có và hiểu đích xác được giá trị lớn lao.*

1 giờ sáng bế mạc cuộc vui, ban nhạc được mời dự tiệc nửa đêm rồi ngủ lại trong các phòng ở Duy Tân.

Trong một căn lịch sự dành riêng cho hai chúng tôi (căn khác lớn hơn cạnh bên dành cho đám ca nhạc sĩ), anh ghì tôi vào ngực, giọng giễu cợt:

“Không ngờ Noel năm nay mình may mắn quá, vừa có *champagne* uống, thức ăn ngon, lại được ngủ trong căn phòng đất tiền bạc nhất Dalat. Vinh danh và cảm tạ Thiên Chúa!”

Anh nói thêm:

“Ngày mai anh sẽ dành cả ngày đưa em đông dài phố xá. Lâu rồi anh quên không thực hiện niềm vui này cho em.”

[]

*Hẹn em kiếp sau mình gặp lại  
Tên của ta, em cứ để ở đoạn trường  
(thơ Trần Nghi Hoàng)*

**Mỗi buổi làm việc** tại Duy Tân, trong giờ giải lao, mỗi ca nhạc sĩ được hai phần thức uống. Riêng tôi với anh được ưu đãi 4 chai *bière* mỗi người. Anh nhường hết phần của anh cho tôi với lý do “*Để em mập thêm một chút!*”

Lắm khi tự nhủ rằng anh CHƯA PHẢI là chồng tôi, đời sống anh còn quá nhiều ràng buộc chi phối, và tôi cũng CHƯA LÀ vợ anh thực sự. Vì vậy, trong óc tôi lúc nào cũng hờm sẵn nỗi an ủi cuối cùng là sự bỏ ra đi.

Nguy hiểm quá với ý tưởng vừa nói, nhưng từ sâu thẳm đáy hồn, không thể tự lừa dối mình sự thất vọng theo những tin tưởng đạo trước. Càng ngày càng nghĩ kỹ, *mối tình này* (mà anh gọi là *cuộc hôn nhân*) *rốt lại chỉ giống như một lần phiêu lưu mạnh mẽ trong định mệnh.* Vì thế, đêm đêm tôi chọn men cay như một phương tiện hủy diệt những dằn vò thất vọng trong nội tâm sâu kín.

Thật vậy, trong trạng thái lảo đảo ngày ngày, tôi quên được gần hết mọi khắc khoải ám ảnh đưa đến từ người đàn bà, quên đi phần lớn những điều suy nghĩ về anh trong cái thế ngộ cụt của tương lai mối tình và cuộc sống. Mãi rồi, đâm ù lì tâm trí, cứ để mặc giòng đời xem muốn ra sao thì ra!

Có đêm về phòng say khướt, tôi nhồm ngòi gục đầu trên hai gối anh, nhận biết bàn tay anh mơn nhẹ trên tóc rối, giọng nói mơ hồ pha lẫn phiền muộn:

“Đêm nào em cũng say thế này, hại sức khoẻ mắt.”

Lại có đêm anh vỗ về:

“Em uống ít hơn nhé? Không phải anh nói thế để cấm em đâu, anh nhường cả phần *bière* cho em mà, nhưng anh sợ em say, đàn không nổi và ngất lịm đi.”

Những lúc nghe tiếng nói anh dịu dàng như thế, tôi thấm cảm, lòng buồn đến muốn bật khóc. Vậy mà tôi vẫn im lặng.

[Một điều lạ kỳ sau này nhớ lại, ngày ấy, chưa một lần tôi khóc trước mặt anh dù cho bao nhiêu đau đớn đưa đến trên nhiều hình thức.]

Đêm đêm, càng uống, tôi đàn càng hay hơn, níu kéo hình ảnh anh trong tiếng *violon* buồn rữ. Cả một đời sống thực tế của anh, người vợ tỏ uy quyền chi phối. *Chỉ trên âm nhạc, anh mới là duy nhất CỦA TÔI; tâm hồn anh và tâm hồn tôi kết lại thành MỘT để không bất cứ ai có thể làm cho phải cách xa.*

Thuốc ngủ cũng là một niềm sung sướng đáng kể. Ban ngày, hầu như lúc nào tôi cũng phải dùng từ 2 đến 4 viên Valium 10mg để trấn áp tinh thần giao động. Đặc biệt những hôm có sự xuất hiện của người đàn bà tại căn nhà 33 Phan Đình Phùng, cái *dose* thuốc tăng lên gấp hai. Nhiều đêm trên đường đến Duy Tân, anh buồn rầu nói: “*Em đừng nên uống nhiều thuốc ngủ quá. Lắm khi anh thật ngạc nhiên vì một vấn đề tầm thường, em như không hiểu gì cả, trong khi thật thì em rất sắc bén thông minh.*” Dù vậy, chẳng điều gì có thể thay đổi được hoàn cảnh khi mọi sự bắt đầu dồn dập trong đời sống trước khi đưa đến một lần đổ vỡ ghê gớm giữa hai chúng tôi.

### **Dalat, thứ Ba 31/12/1974**

Ngày sinh nhật tôi. Anh bật kê khi thức giấc buổi sáng:

“*Happy birthday!* Hôm nay anh phải đưa vợ anh đi phố mua quà sinh nhật.”

Buổi sáng cuối năm, trời Dalat mây cao xanh thắm. Tôi mặc áo *pull* màu hồng nhạt, quần *jean* trắng, thắt lưng nâu, dáng cách trẻ trung duyên dáng, hợp cùng anh khinh khoái cao gầy thành một cặp đẹp mắt trên các phố đông người qua lại (lời các cô bạn Túy Tâm nhận định). Dạo quanh các quầy hàng trong khu Hòa Bình, anh đưa tay chỉ vào một con *poupée* Gigi mà cười:

“Rất nhiều lúc, em có cái vẻ của con *poupée* này, chu chu cái miệng môi son màu bạc trông vô cùng nũng nịu. Da em lại ngăm ngăm như da nó, thêm càng giống.”

Qua hàng giày, anh nài nỉ tôi chọn đôi boots da:

“Mình để tiền thì bao nhiêu cũng hết. Anh muốn mua làm quà sinh nhật, đêm đêm em mang đi làm khỏi lạnh đôi chân.”

Tôi nhất định từ chối:

“Em cảm ơn anh. Chính những lo lắng thiết tha này đã là món quà quý báu nhất cho em trong ngày sinh nhật.”

Đi qua hàng khắc gỗ nơi dốc chợ Dalat, anh ghé vào. Người chủ quán, một sinh viên trạc tuổi tôi, từng nghe tôi và anh hòa nhạc, xin được góp phần quà tặng, tự tay khắc cho tôi một bảng gỗ với nét bút rất đẹp:

*“Je t’aimerai toujours! Ngọc, 31/12/1974”.*

Trong quán *café* Tao Đàn, anh nói, vẻ áy náy:

“Hôm nay sinh nhật vợ anh mà anh chẳng mua được cho em cái áo choàng lông và đôi boots da, anh buồn lắm. Vì vậy anh xin hứa sẽ không nhỡ chút nào đêm nay dù có gặp bao nhiêu *Komarovski* trong *dancing* cũng mặc.”

Tôi đọc thấy cả một nỗi xót xa trên anh, nên bày tỏ:

“Anh và cuộc sống hiện tại đã chẳng là món quà lớn nhất? Em còn mơ ước gì hơn?”

Anh cúi đầu:

“Anh cảm ơn em thật nhiều. Bây giờ đã 5 tháng trôi qua rồi mà anh vẫn chưa hết ngạc nhiên theo sự kiện được làm chồng em như hiện tại.”

\*

\*\*

Nửa khuya, trong căn phòng nhỏ, tôi vẫn để nguyên bộ áo trình diễn, đối diện anh nơi cái bàn viết kê sát cửa sổ. Đêm Dalat lạnh căm buốt giá. Ngọn đèn đường trải dài trên con hẻm 33 Phan Đình Phùng những mảng ánh sáng màu vàng héo úa. Có lẽ tôi yêu Dalat nhất khoảng thời gian này. Trong cái bản bật mộng mị bao trùm con phố hẹp, ảo lẫn với thực, cảm xúc ngất ngây hòa nhập cùng đau khổ, những khổ đau ẩn núp trong hồn từ bao nhiêu năm, bây giờ hiện ra, từng cơn làm nao nức trái tim.

Rót đầy hai cốc rượu nhỏ, anh trân trọng trao cho tôi với nụ cười rất ấm:

“Xin uống mừng sinh nhật vợ anh! Tình yêu và cuộc sống anh dành cho em trọn vẹn.”

Xong, rút từ túi bản nhạc chép tay *Gypsy Air Mambo* với lời đề *“Tặng em, người con gái kỳ lạ đã đi vào đời anh những bước thần tiên. Sinh nhật em, 31/12/1974”*, anh đặt bên phía tôi, dịu dàng hỏi:

“Em có biết tại sao anh cảm hứng mà soạn ra bản này?”

Úp vào giữa ngực bản đàn có cái âm điệu ray rức (nhiều lần tôi đàn với anh trên sân khấu), tôi ngược nhìn, nghe anh kể:

*“Đêm đầu tiên, bước chân vào ngưỡng cửa Nautique Nha Trang, nơi dáng dấp em toát ra cái vẻ giang hồ thật lạ: tóc dài bay tung trong gió; trên tay, cây violon xơ xác cái vỏ bên ngoài. Trước đó, anh đã nghe chị Hoàng Cẩm kể*

gia đình mẹ ở Sài Gòn, em lên Dalat sống và về Nha Trang làm việc. Buổi khai trương dancing, anh cũng biết em vừa từ Dalat xuống vài giờ trước đó. Anh bị thu hút ngay vì tính cách phiêu bồng của em. Ý tưởng viết lên những bản nhạc dành phần solo cho violon để ca ngợi dáng dấp này cũng nảy sinh từ đây. Hơn hết, Gypsy Air Mambo là nhạc phẩm anh ưng ý trên hết.”

Ngần ngừ một lúc, anh tiếp:

“Anh mong giữ chân em, ràng buộc em bằng cuộc sống định cư, nhà cửa công việc và tình yêu trong anh tha thiết. Nhưng phải thú nhận rằng, nhiều lúc anh không tự chế được mình nổi tin tưởng sẽ có một ngày anh mất hẳn em.”

Tôi ngạc nhiên:

“Đã là vợ anh, tại sao lại mất?”

Anh nhìn tôi, buồn bã:

“Em không tự biết mình đâu, nhưng đứng ngoài, anh nhận xét rất rõ. Đôi khi đi ngang qua một bến xe đò, phi trường, bến cảng, hay khi nói về một vùng trời lạ, đôi mắt em rực sáng cái vẻ kỳ quặc, ước muốn ra đi tỏa ngời trong đó. Những khi ấy, anh đau lòng lắm.”

Và anh cúi đầu, tự thì thầm:

“Em ví như một cánh chim, chân trời bao la mới là nơi cho em vùng vẫy, làm sao anh mang hoài vọng giữ được em mãi mãi?”

Tôi thật xúc động vì câu nói ấy, đưa tay xiết chặt tay anh.

Khí lạnh nửa khuya làm mờ làn kính cửa. Tôi nghe dâng trào trong tim nỗi xúc cảm mang mang. Dalat muôn đời rồi vẫn đứng đung giá buốt trước thiên nhiên đẹp đẽ và con người ngược xuôi bương bả. Còn cuộc tình tôi liệu có tồn tại với tháng năm dài?

Thốt nhiên rùng mình vì những điều mơ hồ manh nha trong trí, tôi tìm bầu vú trong nỗi ấm của bàn tay anh. Năm ngón dài phủ bao trọn vẹn bàn tay tôi. Tôi nói với anh những lời phát tự trái tim thành thật:

“Trừ phi có điều gì ghê gớm Thượng Đế làm cho chia cách, còn thật sự, em không bao giờ muốn từ bỏ anh. Anh hãy nên yên lòng vì em.”

□

*Trần Thị Bông Giấy.  
(Đọc lại một ngày trước cuối năm,  
Dec. 30, 2020, thứ Tư.*

*Vừa tức thì nhận email Âu Cơ: “Pouf từ DC báo cho biết: Dì Bé và anh Pâques đang bị mắc Convid.”*

*Tôi gọi, em không bắt máy. Chẳng biết làm sao, chỉ biết cầu xin Thượng Đế che chở.  
Mùa Noel năm ngoái, Kiều My lên San Jose chơi một tuần. Ngày 31/12/2019, chị em mẹ con dâu rể đi xe lửa lên San  
Francisco uống café mừng sinh nhật tôi.  
Năm nay... tan hoang tất cả.  
Thật rõ ràng là Vô Thường! )  
[ ]*